

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Gerard Brooke, Esq. te Lemington, Hampshire

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN GERARD BROOKE, ESQ. TE LEMINGTON,
HAMPSHIRE.

WAARDE GERARD!

Gij zult er vreemd van opzien nog weder een' brief uit *Londen* gedagteekend te ontvangen, maar wij zijn eene week lang over den bepaalden tijd opgehouden door mijn' oom, uithoofde dat zijn ballast eenige dagen lang niet konde gepakt worden, bij gebrek van eene medicijnkist, welke bij de Heeren BUTLER en Comp., *Cheapside*, besteld was. Daarenboven bleek het, dat onze zieke nog om eenige laatste raadgevingen bij Dr. TRUBY had aangehouden; maar in plaats van een' brief, wie kwam daar gisteren avond zelf aanzetten? — niemand anders dan de Doctor zelf! Het geval is eigenlijk, dat hij eene wezenlijke achtung voor zijn' ingebeelden zieke heeft, en der vriendschap dit offer bragt, hoezeer hij met al zijne magt zich tegen zijne dwaasheid verzet. De oogen van mijn' oom vonkelden toen hij zijn' gemeenzamen bekende zag. »Ha! zoo!» zeide hij onder eene menigte veelbeteekenende gebaren: »Gij zijt gekomen om mij de reis af te raden?» — »Het tegendeel is waar,» antwoordde de ander. »Ik dacht wel dat gij

nog aan den wal zoudt liggen, en ben opzettelijk dertig mijlen ver gekomen om u er van af te schuiven." De hypochondere man keek een weinig op zijn' neus om het verwijt. »Ten minste, Doctor! gij hebt mij nog eenigen raad ten aanzien van mijne gezondheid te geven?" — »Geene enkele syllabe." — »Gij hebt mij althans, denk ik, nog eenige draagbare geneesmiddelen in eene kleine doos medegebragt?" vroeg mijn oom, nog eene aanvulling voor BUTLER's kist verwachtende te krijgen. »Ik heb u," sprak hierop de Doctor, langzaam sprekende, terwijl hij vruchteloze pogingen aanwendde, om iets uit zijn' roszak te halen, »iets medegebragt, hetwelk u beter zal te pas komen — en hetwelk tevens zeer nuttig is voor alle reizigers — eene uitvinding van een' mijner vrienden en kunstbroeders; — Gij hebt immers den overleden Doctor KITCHNER wel gekend? — het is een onwaardebaar behoedmiddel tegen elken plotselijken aanval." — »Misschien, zeide mijn oom, en hielp hem intusschen ijverig het stuk uit den zak te halen, »is het een werktuig om mij zelven te aderlaten?" — »Het is waarschijnlijk beter geschikt om alle bloedvergieting te voorkomen" hernam de Doctor, ten laatste het werktuig te voorschijn halende: het is eene soort van bout, om in eene vreemde herberg de deur van uwe slaapkamer mede te sluiten." — »Goede God!" riep mijn oom uit, en werd zoo rood als een kalkoen, »is het mogelijk, dat gij den aard mijner plotselijke aanvallen zoozeer kondet vergeten? Het is niet waarschijnlijk, dat ik op mijn bed sterven zal: maar indien dat al gebeurt, zal het wezen, omdat niemand bij mij komt, en gij wilt ieder-

een buiten mijne kamer sluiten!?" — »Niettemin," hernam de Doctor, »beveel ik u den bout aan. Even gelijk eene dame nooit bezwijmt zonder water, vlugzout en de noodige helpers bij de hand, zoo ben ik er van overtuigd, dat eene geslotene deur, en niemand in de kamer, het beste behoedmiddel zijn moet voor zekere soorten van beroerte, dat men kan bedenken." Gij kunt u het misselijke gezigt verbeelden, waarmede die verklaring werd aangehoord, nu gij den sleutel van het karakter hebt. De Doctor is niet slechts een scherpzinnig, maar ook een luimig man, en had zekerlijk met zijn' bout niets anders voor, dan om met de *monomanie* van zijn' patient den spot te drijven; — indien dat zoo is, leggen onze ABERNETHYS en andere zulke excentricke artsen, in hunne fratsen meer gezond verstand aan den dag, dan eenige geneesheeren van den gewonen stempel met hunne alledaagsche praktijk. Mijn oom inmiddels afgeslagen zijnde in de ontmoeting, nam zijne zuster, die altijd zeer bezorgd is voor een ieders gezondheid, behalve voor hare eigene, het woord op, en vroeg met veel deelneming: »Wat haar arme broeder moest doen, in geval van eenig toeval, dat van eene reis onafscheidelijk is — b. v., indien hij eens natte voeten kreeg?" — »In dat geval, Madam!" antwoordde de Doctor, zich zeer laag buigende en met een' zichtbaren nadruk op zijne woorden: »laat hem dan zijne schoenen niet uittrekken; laat hij niet terstond drooge kousen aandoen, en zijne voeten niet in warm water baden. Dat is zoo zijne gewoonte geweest gedurende de eerste vijftig jaren van zijn leven, en hem zoo wel bekomen, dat ik het ongeraden vind daar eenige ver-

andering in te maken." — »Het is waar," zeide mijne tante nadenkende; »hij plagt door moerassen en rivieren te gaan, zonder zich ooit daarom te verschoonen, en hij heeft echter nooit eenig kwaad op zijne long onder-vonden. Ik herinner mij zelfs, dat hij eens veertien dagen bij een' vriend te *Londen* doorbrengende, ziek werd, en na alles overwogen te hebben, wat zulks had kunnen veroorzaken, wist hij er hoegenaamd geene andere reden voor te vinden, dan dat hij geene natte voeten had. Maar nu wat zijne dieet aangaat, Doctor? — Wat behoort hij te eten?" — »Alles wat hij kan krijgen, Madam!" hervatte de Doctor, een snuijfe nemende: »maar als hij zijn leven lief heeft, laat hem al het andere mijden; — want — DAT zoude hem stellig geen goed doen." Aan dit orakelachtig antwoord had mijne tante genoeg, maar, om haren aftogt te dekken, trok zij den Doctor een weinig ter zijde, en vroeg hem onder het werpen van een' blik op uwen nederigen dienaar, of de lucht en de wind in *Frankrijk* ook dienstig zouden zijn voor mijn gestel, hetwelk even zoo *delicaat* was als dat van haren »armen *GEORGE*." Ik stak mijne ooren op, maar werd er voor gestraft. »Madam!" luidde zijn antwoord: »een jong Engelschman, die voor het eerst buiten 's lands reist, brengt altijd zoo veel wind mede, dat het er op den anderen in het geheel niet aankomt."

Naderhand heb ik getracht den Doctor in vertrouwen af te vragen of zijn patient op de reis ook eenige bijzondere oppassing zoude vereischen. »Geneeskundige volstrekt niet," gaf hij mij ten antwoord. De ongesteldheid van uwen oom is in hare soort zeer gewoon,

zoo al niet in haren graad. Bij vrouwen, welke in hare jeugd vlug zijn geweest, neemt zij een' anderen vorm aan, maar bij bejaarde landheeren wordt zij hypochondrie. Zij kunnen zoo druk niet leven als zij gewoon zijn, en daarom denken zij, dat zij gaandeweg sterven. Uwe vossenjagers en andere lieden van dat slag zijn er zeer aan onderhevig. Zij zijn aan het rijden, jagen, klimmen, springen, in één woord, aan een holderbolder leven gewoon, en hunne spieren en zenuwen willen niet gemakkelijk gewennen aan de hebberigheid van het rusten. Het ergste er van is, een voetganger gaat rijden als hem het loopen verveelt, maar zulke rijders kunnen, wanneer hun tijd voorbij is, zich met het loopen niet tevreden stellen, en niet meer in den zadel kunnende zitten, nemen zij in plaats van tot een rijtuig of een vaartuig, hunne toevlugt tot een' leuningstoel en het triktrak-bord. Hetgeen uwen oom eigenlijk ontbreekt, is een ketel, om hem weder op te koken. Zulk een ketel is op de gansche wereld niet te vinden, maar het beste is toch, hem te gaan opzoeken. Geloof mij op mijn woord, het geheim van het sterven van uwen oom is, dat hij meer levensgeest met zich omdraagt, dan de oude *machine* kan bevatten." — »Ja, ja," prevelde mijn oom, die in gedachten gestaan, maar de laatste woorden opgevangen had: »ik wist wel dat ik er eens even zoo uit zal geraken als een springende stoomketel!" — »God beware ons daarvoor!" riep mijne tante uit, die in hare eigene stoomboots-beschouwingen verdiept was geweest — en aldus, om die jagtterm te gebruiken, het haas verlegd hebbende, hadden wij voor een groot kwartier

lang een stoompraatje, na welks afloop mijne tante den Doctor vroeg, of hij ook eenig middel kende tegen de zeeziekte. »Één slechts, Madam! en dat is hetzelfde, als dat, hetwelk door JACK den Reuzendooder tegen den Wildeman gebezigd werd.» — »En wat is dat?» vroeg tante in hare eenvoudigheid. »Een valschen honger, Madam! Stop alles wat gij verlangt te eten en te drinken in uwe maag, en ik wil er mijn geneesheerswoord onder verpanden, dat gij niet ziek zult worden!» In dit oogenblik viel zijn oog op de medicijnkist. »Ik hoop toch dat die kist geassureerd is!» — »Goede hemel! is er dan eenig gevaar? Wij hebben niets hoegenaamd laten assureren!» — »Omdat uw neef,» hernam de Doctor, »indien hij iets meer is dan een vermomde GEORGE BARNWELL, de eerste gelegenheid te baat zal nemen, om al dat tuig overboord te smijten.» Mijn oom rigtte zich terstond op. »Met uw verlof» zeide hij: »ik heb eens, toen gij afwezig waart, Doctor CARBUNCLE moeten ontbieden, en die heeft mij in tien dagen meer tuig, zoo als gij het gelieft te noemen, voorgeschreven, dan gij in even zoo veel jaren.» — »Dat heeft hij zonder twijfel» was het antwoord van den Doctor, die zich niet van zijn stuk liet brengen. »Hij wilde het u ingeven bij geheele flesschen, gelijk de Schotsche ale of Dublinsche porter of eenig ander artikel, hetwelk hij in commissie had. Zoo is er eens een tijd geweest, dat de Faculteit voor eene slappe maag het spek voorschreef, en dan zoude hij u dat of elk ander middel voor eene kleinigheid boven den marktprijs hebben aanbevolen.» — »Ik heb toch altijd gemeend, dat Doctor CARBUNCLE voor een regt

kundig man doorging," en zoo ging het gesprek voort, totdat de Doctor mijn' oom de hand drukte en zeide: »Nu, *bon voyage*, en mooi weder op den *Rijn!*" — »Ik zal dien nimmer zien," riep mijn oom uit, »bijna weder in eene bui van hypochondrie vervallende." — »Kom, kom! vaarwel! ik wensch u een' gunstigen wind naar *Rotterdam.*" — »Ik zal wel op den overtocht ster- ven" hervatte mijn oom; »ten minste als ik de *Nore* nog bereik. Maar ik kom misschien niet eens aan boord. Ik geloof niet dat ik dezen nacht doorkom" schreeuwde hij den Doctor achterna, die voorziende, waar het weder op uit zoude draaijen, uit de kamer heengeloo- pen was en de deur achter zich togetrokken had. »Hij is een bekwaam man!" zeide mijn oom, toen de Doc- tor was verdwenen; »en hij doorziet mijne kwaal wel, maar hij is zoo stom als een visch. Ik wilde slechts, dat hij erkende, dat ik onverwachts zal sterven — het zal daarom toch geene minuut vroeger of later zijn."

Nog eens vaarwel, GERARD! VAN ENZ.

FRANK SOMERVILLE.